

Publicerad 2015-08-17 19:06 av kerstin skriver

klippta hörn ur ett sommarark

stilla vilade jag; där i glesheten
en stund

lade
kronbladen ett för ett

[kanske för att torka, kanske för ett minne]

så som
så sluter jag mig aldrig mer
låter avstånden tala

[råbokens skall vrider sig förbi vattnet och tallheden. kanske var det för salig brors skull. den jag aldrig skulle känna. jag känner dig. i hemlighet låter jag vansinnet växa och jag ser hur det gröna färgar brunjorden i slingriga revor. jag känner dig ännu.]

jag kan le nu

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren kerstin skriver med Poeter.se id #39369 innehar upphovsrätten